

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο γεια σου,

Με τις γιορτές σου τις νεανικές! δεν αναφέραμε ούτε λέξη ότι για την εθνική, αλλά για την ιστορική επέτειο το '40, την εποποιία αυτή που έχει θέση χρυσής σελίδας στην παγκόσμια ιστορία. Γιατί αυτή η αντίσταση της Ελλάδας είχε σημαντική αποτελεσματικότητα στην κατάληξη του πολέμου. Και πρέπει να το γνωρίζουμε και να το τιμούμε. Είναι εκείνο του Παλαμά που γίνεται αξίωμα και βάση ιστορική. Εκείνο το τετράστιχο που λέει:

Η μεγαλοσύνη στα έθνη
δεν μετριέται με το στρέμμα.

Με της καρδιάς το πύρωμα μετριέται
και με το αίμα.

Ας μην περιμένουμε να το αναγνωρίσουν και να το πουν οι ξένοι. Αυτοί έχουν να προβάλλουν τα δικά τους. Και δεν είναι μόνο εκείνος ο ηρωισμός που μετουσιώθηκε στην αυταπάρνηση, ούτε το αποτέλεσμα, ήταν η όλη στάση της Ελλάδας. Αυτά πρέπει να τα θυμόμαστε και να τα λέμε και να τα τιμούμε. Και να παίρνουμε μαθήματα από αυτές τις θυσίες και τα ηθικά διδάγματα του λαού μας. Το Όχι του '40 στέκεται δίπλα στις Θερμοπύλες.

Πολύ τον κατακρίναμε και τον κατηγορήσαμε το λαό μας, πολύ προβάλαμε τις αδυναμίες του και τις μικρότητές του. Πρέπει να αναγνωρίσουμε και το μεγαλείο του στις δύσκολες ώρες, καθώς και τις εκφράσεις κι εκδηλώσεις πολιτισμού, που πολλές φορές βάζουμε στην άκρη δοσμένοι στα πολιτικά και τις βιοτικές ανάγκες μας.

Συνεργασία και άμιλλα πρόσβευαν οι αρχαίοι, ν' ακολουθήσεις τη δική μου γνώμη εννοούμε οι πολλοί. Κι έρχεται ο κίνδυνος και τότε γινόμαστε όλοι μια γροθιά.

Διδάγματα από το παρελθόν από τις αξίες που μας έθρεψαν και μας κατεύθυναν, αυτά είναι τα πρέπει μας στους δύσκολους καιρούς που αντιμετωπίζουμε, στις εποχές που γίνονται κοσμογονικές αλλαγές στην οικουμένη. Γιώργο, μέσα στις αναμνήσεις μας αυτές έρχονται πρώτες φάρτοι και οδηγοί στους ωκεανούς που απλώνονται στο αύριο του κόσμου.

ΧΩΡΙΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ

Γιε μου, κρατάω ακόμα
εκείνη την αγκαλιά
τ' άσπρα τριαντάφυλλα
από τη χαρά του γάμου σου.
Μαράθηκαν τα άνθη

ΗΡΧΙΣΕΝ Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ...

ΒΙΒΕΡΕ ΠΕΡΙΚΟΛΟΖΑΜΕΝΤΕ!

τόσο γρήγορα...
Νιώθω τ' αγκάθια τους
κι όμως τα κρατώ,
θα τα κρατάω πάντα.
Γιατί είναι σαν παράσημο
για την εκτέλεση
της αποστολής μου.

Όμως το βλέπω.
Πρέπει να περιορίσω
την παρουσία μου
για να σώσω την αξιοπρέπειά μου.

Δεν είμαστε πλέον δύο, γιόκα μου,
μου λείπεις, θα μου λείπεις.

Ωστόσο,
περήφανη για το αποτέλεσμα,
λυπημένη για την ασυνέπεια,
πονεμένη για την παραγκώνιση,
νιώθω σαν εκείνους
που εκτέλεσαν
την επικίνδυνη αποστολή
χωρίς αναγνώριση.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,
Είπαν πολλά και οι ξένοι για το έπος του '40, ο Τσώρτσιλ και ο Στάλιν και άλλοι που είδαν έναν «μικρό λαό που πολεμά δίχως σπαθιά και βόλια / για όλου του κόσμου το ψωμί / το φως και το τραγούδι», την ώρα που χώρες τρανές όπως τη Γαλλία έπεφταν σχεδόν αμαχητί στα δόντια των λύκων του Χίτλερ. Το «ΟΧΙ» και η αντίσταση των Ελλήνων στην Αλβανία μαζί με την Μάχη της Κρήτης, έσωσαν την Ευρώπη, αλλά δεν μπορούμε να έχουμε παράπονο, μάς ξεπλήρωσαν με τα Μνημόνια οι ακάριστοι. Τιμώρησαν τους απογόνους των ηρώων που τούς έσωσαν

από το φασισμό, αντί να κλείσουν στη φυλακή αυτούς που χρεοκόπησαν την πατρίδα μας. Αλλά πρώτη φορά είναι; Η υποκρισία και η προδοσία των Φράγκων δεν έχει όρια αν θυμηθούμε πως αρνήθηκαν να βοηθήσουν το Βυζάντιο όταν έδινε τη τελευταία μάχη με τους Τούρκους, τη διστακτικότητά τους να βοηθήσουν την Επανάσταση του '21 για να μην ενοχληθεί ο Σουλτάνος, την εισβολή στην Κύπρο με τις ευλογίες τους, τα Σκόπια που έσπευσαν ν' αναγνωρίσουν σαν... Μακεδονία και ερωτώ: Τί πρόσφεραν οι Τούρκοι και Σκοπιανοί στον αγώνα για να είναι σήμερα η Ευρώπη ελεύθερη και δημοκρατική; Το '40 ήμουν πολύ μικρός, αλλά μέχρι να απελευθερωθεί η πατρίδα μας πήγα στο δημοτικό και επειδή ό,τι θυμάται ο καθένας χαιρέται, θυμάμαι που μάς πήγαν οι δάσκαλοι σε μια ερανική εκδήλωση με φωτογραφίες από την Κατοχή με παιδικά σκελετωμένα, με πτώματα μέσα σε καρτόνια και σε μια γωνιά υπήρχε μια μεγάλη χύτρα με νερό όπου έπλεαν μερικά φασόλια και ήταν το

φαγητό του ελληνικού λαού. Θυμάμαι τις γυναίκες στην Αίγυπτο, τη μάνα μου και τις θείες μου να πλέκουν τη φανέλα του στρατιώτη και τις αρχόντισες της ομογένειας να οργανώνουν εράνους με κοσμικές εκδηλώσεις, θυμάμαι το θείο μου τον Φανούρη που ήρθε από το Ελ Αλαμίν ψυχικό ράκος επειδή σκοτώθηκαν όλοι οι συντρόφοι του στα χαρακώματα όταν αυτός πήγε να τους φέρει νερό.

Όταν κηρύχθηκε ο ελληνοϊταλικός πόλεμος, η πατρίδα ζήτησε ιταλομαθείς και ο πατέρας μου έτρεξε να καταταχθεί. «Πού θα μ' αφήσεις με τρία παιδιά;» τον ρωτά η μάνα μου και της λέει «πρώτα η πατρίδα και μετά η γυναίκα και τα παιδιά». Ο πατέρας μου, όμως, ήταν αρχιεργάτης στην εφημερίδα «Ανατολή» της Αλεξάνδρειας και η μάνα μου τρέχει στον εκδότη για βοήθεια, αυτός ειδοποιεί το προξενείο πως ο πατέρας μου ήταν απαραίτητος για την εφημερίδα και ματαιώθηκε η πρώτη του απόπειρα, αλλά τρία χρόνια αργότερα υπηρέτησε στο Γραφείο Ψυχολογικού Πολέμου εναντίον των ναζί μέχρι τη λήξη του πολέμου.

Τότε φιλοξενούσαμε στην Αίγυπτο καλλιτέχνιδες από την Ελλάδα όπως τη Βέμπο και τα τραγούδια τους εμπύχωναν τον αγώνα εναντίον του ναζισμού, όπως το «βάζει ο Ντούτσε τη στολή του», το «κοροϊδο Μουσουλινι», το «παιδια της Ελλάδος παιδιά» και άλλα, όμως και μια επιθεώρηση την «Ξανανθίζουν τα ρόδα». Στα σχολεία της Αλεξάνδρειας και φαντάζομαι του Καϊρου γιορτάζαμε με λαμπρές τελετές την 28η Οκτωβρίου με παρελάσεις (είχαμε και Φιλαρμονική που εδώ δεν αξιωθήκαμε ν' αποκτήσουμε), αλλά στο Γυμνάσιο ήταν παράδοση να ζωγραφίζουμε στις εθνικές γιορτές στους πίνακες των τάξεων έγχρωμες σκηνές από το 1821 και το 1940 που πολλές φορές ήταν μικρά αριστουργήματα από ταλαντούχους μαθητές. Ευτυχώς και στην Αυστραλία κρατούμε ζωντανή την ιστορία μας με πρωταγωνιστές τα παιδιά μας που συνεχίζουν την παράδοση και την ελπίδα πως δεν θα σβήσει ποτέ.

Τὰ παρόπονά των
«Ἡ Ἰταλία θέσθη μόνη νὰ ὑποπέτῃ τὸ βάρος τοῦ πολέμου».
Γκάιντα.

Μουσουλινι.— Μ' ἀθήσανε μόνον καὶ μὲ θανάει αὐτός!